

Aşka Susamış

Çeviri: Ali Volkan Erdemir

Yukio Mishima

2. BASKI

can modern

YUKIO MIŞİMA
AŞKA
SUSAMIŞ

Can Modern

Aşka Susamış, Yukio Mişima

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Ai no kawaki

İlk baskı: Shinchōsha, 1950

Bu çeviride kaynak alınan basım: Shinchōsha, 2001.

© 1980, Yukio Mishima vârisleri

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

2. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4176-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741760

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUKIO MIŞİMA
AŞKA
SUSAMIŞ

ROMAN

Japonca aslından çeviren

Ali Volkan Erdemir

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Meleğin Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafı, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Denizi Yitiren Denizci, 2013

Dalgaların Sesi, 2014

Altın Köşk Tapınağı, 2017

YUKİO MİŞİMA, asıl adı Kimitake Hiraoka. 1925'te doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde Hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maske'nin İtirafı*, 1948'de yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970'te ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

ALİ VOLKAN ERDEMİR, öğretim üyesi, çevirmen ve yazar. *Loti'yi Anlamak, Pierre Loti'nin Doğusu* (2011), *Japonya'da Türk İmgisinin Oluşumu, 1890-1914* (2014), *Yerleşik Yabancı Pierre Loti* (2018) adlı araştırma kitapları ile *Maruko'nun Yolculuğu* (2019) adlı çocuk romanının yazarıdır. Kenzaburo Oe, Yukio Mişima ve Haruki Murakami'nin birçok eserini çevirdi. Edebiyat dergilerinde haiku, şiir ve öyküleri yayımlanmıştır. JAL Vakfı Dünya Çocukları Haiku Yarışması jüri üyesidir.

Orada,
kırmızı canavarın sırtına binmiş bir kadın
gördüm.

İncil, Vahiy 17

Birinci bölüm

Etsuko o gün Hankyu Alışveriş Merkezi'nden iki çift yün çorap satın aldı. Bir çifti lacivert, diğeri kahverengi. Sade, tek renk çoraplardı.

Osaka'ya kadar onca yol gelmiş olmasına rağmen, son duraktaki Hankyu Alışveriş Merkezi'ndeki işini tamamlar tamamlamaz eve dönmek üzere hemen trene binecekti. Sinemaya gitmemişti. Yemek yemek bir yana, çay bile içmemişti. Kalabalık caddeler kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu.

Bir yere gitmek istese, Umeda İstasyonu'ndaki merdivenlerden aşağıya inmesi yeterliydi, oradan metroyla Şin-saybaşi ya da Dotonbori'ye geçebilirdi. Ya da mağazadan dışarı çıkıp kavşaktan dönse kendini insan dalgalarının akın ettiği, çocuk ayakkabı boyacılarının, "Parlatalım, parlatalım," diye seslendikleri büyükşehrin kıyısında bulurdu.

Tokyo'da doğup büyümüş Etsuko için Osaka açıklanamaz ürkütücülükte şeylerle doluydu. Zengin tüccarların, aylak takımının, sanayicilerin, borsacıların, fahişelerin, uyuşturucu satıcılarının, beyaz yakalılarının, punkların, bankacıların, yerel yöneticilerin, şehir meclisi yöneticilerinin, *gidayū*¹ anlatıcılarının, metreslerin, pinti ka-

1. Japon kukla tiyatrosu *jōruri*'nin bir türü olan ve adını sanatçı Takemoto Gidayū'dan alan balad tiyatrosu. (Y.N.)

dınların, gazete muhabirlerinin, müzikhol göstericilerinin, barda çalışan kızların, ayakkabı boyacısı çocukların olduğu bu şehir değil de acaba yaşamın kendisi miydi onun korktuğu? Yaşam denilen sınırsız, çeşitli ıvır zıvırla dolu, kaprisli, hiddetli olmakla birlikte her zaman saydam koyu mavilikteki deniz.

Etsuko bez alışveriş çantasını açtı, aldığı çorapları çantanın dibine doğru iteledi. O sırada bir şimşek çaktı, açık pencereler aydınlandı. Ardından da mağazanın cam raflarını hafifçe titreten şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu.

İçeriye giren rüzgâr “Özel Ürünler” yazılı küçük tabelayı devirdi. Çalışanlar pencereleri kapatmak üzere koşuştular. Dükkânın içi karardıkça karardı. Gün boyu açık kalan mağazanın ışıkları birden daha parlamış gibi göründü. Ancak henüz yağmur yağmaya başlamamıştı.

Etsuko alışveriş çantasını koluna geçirdi. Elini yüzüne doğru kaldırdığında çantanın epeyce eğilmiş bambu sapı sürtünerek dirseğine doğru indi. Yanakları sıcacıktı. Etsuko için alışılmış bir şeydi bu. Hiçbir nedeni yoktu; sağlık sorunu da bulunmuyordu – buna rağmen yanakları birden alev saçar gibi ısınıyordu. Narin elleri nasır tutmuş, güneşten yanmıştı. Narinliğinden ötürü daha da pürüzlü görünen elleriyle yanaklarını kaşıyınca yanma hissi de arttı.

O anda istediği her şeyi yapabileceğini hissetti. O kavşaktan geçip tramplen üzerinde yürür gibi yürüyerek dosdoğru o caddelerin içine dalabilirdi canı istese. Mağazanın içindeki yığınla eşyaya hiç bakmadan geçen insan kalabalığını izlerken birden hayallere daldı. Bu iyimser kadın, şanssızlık diye bir şeyi zihninde canlandırma yetisinden yoksundu; korkularının tümü de bundandı.

Ona bu cesareti veren neydi? Gök gürlemesi mi? Az önce satın aldığı iki çift çorap mı? Etsuko insanların arasından geçerek hızla merdivenlere doğru ilerledi. Merdi-

vendeki kalabalığın içinde ikinci kata indi. Sonra Hank-yu bilet gişesinin olduğu birinci kata indi.

Dışarıya baktı. Bir-iki dakika içinde yağmur sağanağa çevirmişti bile. Sanki uzun zamandır yağıyormuş gibi sırlıklam olmuştu kaldırımlar. Yere çarptığı gibi sekliyordu yağmur damlaları.

Etsuko çıkış kapısına yaklaştı. Sükûneti geri gelmiş, rahatlamıştı. Hafif bir baş dönmesi ve yorgunluk vardı üzerinde. Şemsiyesi yoktu. Dışarı çıkamazdı. Hayır, olmazdı artık. Gereği kalmamıştı.

Kapının yanında dikildi, yağmurun görüntülerini bir anda yuttuğu tramvay, trafik ışıkları ve yolun ardındaki dükkân dizisini görmeye çalıştı. Yağmur damlaları sekerek bulunduğu yere giriyor ve eteğini ıslatıyordu. Kapının çevresi epey gürültülüydü. Bir adam başının üzerine koyduğu çantasıyla yağmurdan korunmaya çalışarak oraya doğru koşuyordu. Saçını eşarba sarmış, Batılı kıyafet içinde bir kadın hızlı adımlarla geliyordu. Sanki Etsuko için orada toplanıyor gibiydiler. Aralarında ıslanmamış tek kişi Etsuko'ydü.

Etrafı, sırlıklam olmuş kadın ve erkeklerle doluydu. Kimi yakınlıkla kimi şaka yaparak, hepsi de içinden çıkıp geldikleri yağmura bir zafer edasıyla bakıyorlardı. Bir süreliğine hepsi de susup başlarını yağmur dolu göğe doğru kaldırdı; tüm o ıslak yüzler içinde bir tek Etsuko'nunki kuruydu.

Yağmur, yeri kestirilemeyecek bir yükseklikten boşalmasına bu yüzlere yağıyordu. Düzenli bir şekilde yağdığı görülüyordu. Uzaklarda gök gürüyor, sağanak yağmurun uğultusu kulakları ve yürekleri uyuşturuyordu. Ne oradan geçen arabalardan arada çalınan korna sesi ne de istasyon hoparlöründen çıkan cızırtılı yüksek anons bastırabiliyordu bu uğultuyu.

Etsuko yağmurun dinmesini bekleyen grubu geride

bırakıp bilet vezneleri önündeki uzun ve sessiz sıraya girdi.

Hankyu-Takarazuka hattındaki Okamaçi İstasyonu, Umeda İstasyonu'ndan otuz-kırk dakikalık mesafedeydi. Ekspres trenler o durakta durmuyordu. Savaşın yıkımına uğrayıp Osaka'dan taşınan pek çok kişiyle birlikte devletin çok sayıda konut inşa ettirmesiyle Toyonaka şehrinin nüfusu savaştan öncekini katlamıştı. Etsuko'nun yaşadığı Maydenmura da Toyonaka'nın banliyösüydü. Ancak taşra değildi.

Yine de özel bir şey satın almak, hem de bunu ucuza getirmek isteyen kişi bir saatini feda etmeyi göze alıp Osaka'ya gitmeliydi. Güz gündönümünden bir gün önceye denk gelen o günkü alışverişinde Etsuko, ölmüş eşinin Budist sunağına bırakmak için onun çok sevdiği greyfurttan almak istemişti. Ne var ki mağazadaki tüm greyfurtlar satılmıştı. Dışarı çıkma niyeti yoktu başta, ama ya iç sesinin baskısına dayanamayarak ya da başka bir belirsiz güdüyle tam dışarı çıkacakken yağmur durdurmuştu onu. Hepsi buydu. Önemli bir şey değildi.

* * *

Etsuko, Takarazuka yönündeki her istasyonda duran yerel trene binip koltuğa oturdu. Pencerenin dışında yağmur aralıksız sürüyordu. Önünde ayakta dikilmiş adamın açarak okuduğu gazetenin mürekkep kokusu Etsuko'yu hayallerinden uyandırdı. Etrafına kaçamak bir bakış attı. Görececek bir şey yoktu.

Demiryolu görevlisinin düdüğünün tiz sesiyle birlikte tren, karanlık, ağır zincirlerin birbirine çarptığında çıkardığı gıcırtya benzer bir sesle sarsıldı, aynı tempoda bir istasyondan diğerine ağır ağır ilerledi.

Yağmur dindi. Etsuko döndü ve bulutların arasından süzülen güneş ışığına baktı. Işık, Osaka banliyösündeki caddelerin üzerine güçsüz, beyaz bir el gibi düşmüştü.

Etsuko hamileymiş gibi yürüyordu. Miskinliği her halinden belli bir yürüme şekliydi bu. Kendisi farkında değildi, onu görüp düzelten biri de olmadığından bu yürüme tarzı, afacan bir oğlan çocuğunun arkadaşının sırtına gizlice yapıştırdığı bir kâğıt parçası gibi, Etsuko'nun istemsiz nişanesiydi.

Okamaçi İstasyonu'ndan çıktı, Haçiman Şinto Tapınağı'nın *torii*'si¹ önünden geçip telaşlı kasaba caddesinden ilerleyerek nihayet evlerin seyredildiği yere geldi. Yürüme temposu o kadar ahesteydi ki gece Etsuko'yu sarmıştı bile.

Devletin yaptırdığı toplu konutlarda ışıklar yanıyor du. Çok sayıda aynı tarzda, aynı küçüklükte, aynı yaşamların sürüldüğü, aynı yoksullukta olan bu kasvetli konutların olduğu yol kestirme olmasına rağmen Etsuko burayı her zaman görmezden gelirdi.

İçerisi olduğu gibi görülebilen odalarda ucuz vitrinli dolap, alçak sehpa, radyo, muslin yer minderleri, bazılarında her bir lokmanın seçilebildiği yetersiz yemekler, onların yoğun buharı! Bunların tümü kızdırıyordu Etsuko'yu. Mutluluk dışında neredeyse hiçbir şeyle ilgili hayal kurmayan Etsuko'nun yüreği, bu yoksulluğu görmezden gelip sadece mutluluğa odaklanıyordu.

Yol kararmış, böcekler ötmeye başlamıştı; etraftaki su birikintileri can çekişen akşamın ışığını yansıtıyordu. Her iki taraftaki çeltik tarlalarının üstü nemli rüzgârda titriyordu. Karanlık bir güç içeren tarlada başları eğik başak-

1. (Jap.) Şinto tapınaklarının geleneksel giriş kapısı. (Ç.N.)

lar, öğlen vaktindeki ekinin parıltısına hiç benzemeyen, ruhu alınmış gibi görünen sayısız bitki topluluğu gibiydi.

Taşraya özgü monoton ve anlamsız yoldan geçen Etsuko, ırmağın yanından kıvrılan yola çıktı. Maydenmura sınırlarındaydı artık.

Irmak ve yol arasında bambu koruluğu sürüyordu. Bu bölgeden Nagaoka'ya kadarki yer bambu üretim arazisi olarak ünlüydü. Bambu koruluğunun bitiş noktası, ırmak üzerindeki ahşap köprüye kadar uzanan yolu gösteriyordu. Etsuko ahşap köprüden geçti, eskiden yarıcının oturduğu evin önünden ilerledi, akça ağaç ve çeşitli meyve ağaçlarının arasından geçerek iki yanında çay bitkileri bitmiş taş merdivenlerden çıktı ve Sugimoto konağının giriş kapısını açtı. İlk bakışta sayfiye gibi görünmesine karşın, onu inşa edenin kurnazlık edip tasarrufa gitmesiyle görülmeyen yerlerinde ucuz kereste kullanılmıştı bu evde. İçerideki odadan, görünçesi Asako'nun çocuklarının gülüşme sesleri geliyordu.

Bu çocuklar yine gülüyor. Ne var acaba bu kadar çok gülecek? Bu kadar saygısızca kahkaha atılmasına tahammül edemiyorum. Etsuko hiçbir gayesi olmadan düşündü bunları. Alışveriş çantasını kapı eşiğine bıraktı.

* * *

Yakiçi Sugimoto, Kansay Ticaret Gemileri Şirketi'nden emekli olmadan beş yıl önce, 1934 yılında on dönüm arazi almıştı burada.

Yakiçi, Tokyo yakınlarında bir yarıcının oğluydu, büyük bir gayretle üniversiteden mezun olduktan sonra genel merkezi o zaman Dojima'da bulunan Kansay Ticaret Gemileri Şirketi'nde işe başladı, yaşamının yarısını Osaka'da geçirerek üç oğlunu Tokyo'da okuttu. 1935'te genel müdür, 1938'de başkan oldu. Sonraki yıl da emekliye ayrıldı.

Karısıyla birlikte eski bir arkadaşlarının mezar ziyaretine gittiklerinde, Hattori Ruhlar Bahçesi adı verilen yeni belediye mezarlığının çevresinin güzelliğine vuruldu. Muhitin adını sorduğunda Maydenmura cevabını aldı. Bambu ve kestane ağaçlarıyla dolu bir meyve ağacı bahçesinin bulunduğu eğimli bir yer seçip oraya 1935'te sade bir sayfiye yaptırdı. Meyve üretimi için de bir bahçıvan tuttu.

Ancak bu ev, karısının ve oğlunun beklediği konforlu yaşamın temelini karşılamıyordu; Yakiçi hafta sonları ailesiyle birlikte Osaka'dan arabayla gelip güneşin keyfini çıkarıyor ve çiftçiliğe tutkulu bir istek duyuyordu. Yakiçi'nin tembel, sanat meraklısı büyük oğlu Kensuke, enerjik babasının bu hevesine tüm gücüyle karşı çıkıp yüreğinin derinlerinde onu hor görmesine karşın, neticede her zamanki gibi isteksiz de olsa babasının dediğine uydu, kardeşlerine katılarak kolları sıvadı.

Osaka'daki işadamları arasında, doğuştan cimri bir tabiata ve Kyoto-Osaka bölgesindeki yaşamın canlılığıyla iç içe geçen neşeli karamsarlığa sahip olanların çoğu, ünlü sahil ve kaplıca bölgelerinde sayfiye yaptırmak yerine arazinin ve yaşamın ucuz olduğu dağlık bölgelerde kır evi yaptırıp oralarda toprakla uğraşırlardı.

Emekli olduktan sonra Yakiçi Sugimoto'nun yaşamının merkezi Maydenmura oldu. Bu yerin adı muhtemelen pirinç anlamındaki *may* ve tarla anlamındaki *den* sözcüklerinden geliyordu, *mura* ise köy demekti. Burası tarihöncesi dönemlerde deniz altında olduğundan toprakları çok verimliydi. On dönümlük arazisinde Yakiçi çeşitli meyve ve sebzeler üretiyordu. Yarıcı aile ve üç bahçıvan, bu amatör çiftçiye yardım ediyordu. Birkaç yıl içinde Sugimoto ailesinin şeftalileri şehir marketlerinde çok revaç görmeye başladı.

Harp yılları boyunca Yakiçi Sugimoto savaş halinden hiç hazzetmedi. Bu reddedişi kendine özgüydü.

Ona göre şehirdekiler, vesikayla dağıtılan yetersiz yiyecekleri ve fahiş fiyata karaborsa satılan pirinci öngörülerini olmadığı için almak zorunda kalıyorlardı. Kendisiyse öngörüye sahip olduğundan kendi kendine yeten bir yaşam sürebiliyordu. Her şeyi bu öngörü ilkesine bağlıyordu. Emekliye ayrılma yaşını bile bu öngörüsüne göre planlamıştı. Emekli olanların yaşadığı keyifsizlik ve sıkıntıyı, ki bunlar mahkûmların hissettiği keyifsizlik ve sıkıntıyla aynıydı, bir yerlerde unutmuş görünüyordu.

Askeriyeyi, ona hiçbir kin gütmeyen şaka yollu bir şekilde kötülüyordu. Yaşlı karısının ateşli zatürresi için, askerî doktorların yeni geliştirdiği bir ilacı Osaka'daki karargâhta bulunan arkadaşı vasıtasıyla getirtmişti; ancak dediğine göre ilaç karısı üzerinde iyi bir etki göstermeyip onu öldürünce, bu kötülemeler doruk noktasına ulaşmıştı.

Yabani otları kendi elleriyle yoldu, toprağı kendi elleriyle sürdü. Damarlarındaki çiftçi kanı geri gelmiş, toprağı ilgisiz bir tür tutkuya dönüşmüştü. Şimdi ne karısı ne de toplum izliyordu onu; eline burnunu sümkürmekten alıkoyan kimse yoktu. Altın zincirle süslenmiş yelekle ve pantolon askısıyla iki büklüm olmuş yaşlı bedeninin derinlerinden sağlam bir çiftçi fiziğı ortaya çıkıyordu. Tıraşlı yüzünün altından bir çiftçinin yüzü belirliyordu. Eski işyerinde altında çalışanlar onu görseler, bir zamanlar onları hiddetli kaşları ve kızgın bakışlarıyla korkutan bu kişinin aslında yaşlı bir çiftçinin diğer yüzü olduğunu anlardı.

Görenler Yakiçi'nin sahip olduğu ilk arazi olduğunu düşünürdü. Halbuki bundan önce epey evi olmuştu. Aslında bu çiftlik de ilk başta ona bir tür "arazi" olarak görünmüştü. Şimdiyse *topraktı* gözünde. Arazi şekinden başka sahip olma kavramını algılamayan içgüdüleri geri gelmiş ve yaşamında ilk kez başarısının kesin bir şekli

olmuştı; hem elleriyle dokunabiliyor hem de yüreğinde hissediyordu. Ergenliğinde babasını küçük gören, atalarını lanetleyen hislerinin kökeninde onların tek bir dönem bile toprak sahibi olmayışlarının bulunduğunu düşündü. Yakiçi öce benzer bir sevgi hissiyle Boday Budist Tapınağı'ndaki aile mezarlığında ataları için abartılı büyüklükte bir mezar yaptırdı. Oraya ilk gömülecek olanın Ryosuke olacağını hiç tahmin edememişti. Belki de yandaki Hattori Ruhlar Bahçesi'nden yer almalıydı.

Osaka'ya nadiren gelen oğulları, babalarındaki bu değişimi önce algılayamadılar. Büyük oğlu Kensuke, ortancası Ryosuke ve küçük oğlu Yusuke'nin zihinlerindeki baba, ufak tefek farklılıklara rağmen ölmüş anneleri tarafından oluşturulmuş bir imgeydi. Tokyo'daki orta sınıfın berbat özelliklerini bünyesinde barındıran kadın, kocasının bir üst sınıf müdürün davranışları dışında hareket etmesine izin vermezdi. Ölene dek, kocasının eline burnunu sümkürmesini, insan içinde burnunu karıştırmasını, ağzını şapırdatarak çorba içmesini, *hibaçi* kömür ateşinin içine tükürmesini yasaklamıştı. Oysa ki bu kötü alışkanlıklar, toplumun büyük adamlarda hoş gördüğü şeylerdi.

Oğullarının gözünde Yakiçi'nin değişimi bir şekilde acınası, aptalca ve eğretiydi. Kansay Ticaret Gemileri Şirketi'nde genel müdürlüğü sırasındaki o yüksek moral-li günleri geri gelmiş gibiydi, ama o zamanki pratik esnekliğini kaybetmiş, kendini beğenmiş biri olmuştu. Her şeyden önce sesi, bostandan meyve hırsızlarını kovan bir çiftçinin sesine dönüşmüştü.

Yirmi *tatami*¹ büyüklüğündeki kabul odasında Yakiçi'nin bronz bir büstü yer alıyordu. Kansay sanat dünyasının parlak ressamlarından birinin yaptığı yağlıboya port-

1. (Jap.) Geleneksel Japon evlerinde görülen, pirinç kamışından hasır halı. (Y.N.)

resi de duvarda asılıydı. Bu büst ve yağlıboya tablo Japon İmparatorluk Falanca Şirketi'nin ellinci kuruluş yıldönümü kitabında sıralanan çok sayıdaki başarılı yöneticinin resimlerindeki tarzda çizilmişti. Oğullarının acınası gördüğü şey, bu büstteki yersiz inatçılığın ve gösterişli kibirin yaşlı köylünün içinde değişmeden durmasıydı. Taşrada söz geçiren insanlarınki gibi kirli bir cahillikle askeriyeyi kötülemesi, masum köylüler tarafından onun vatanseverliğinin kanıtı olarak kabul görüyor ve onların gözündeki saygınlığı daha da artıyordu.

Böylesine bir babanın çekilmez olduğunu düşünen büyük oğul Kensuke'nin babasının yanına ilk taşınan olması ironikti. Kronik astımı yüzünden bir iş yapmadan ve askerlikten muaf olarak yaşasa da, mecburi hizmetten kaçamayacağını bildiğinden babasının girişimiyle Maydenmura Postanesi'nde bulunduğu bir işe girdi. Karısıyla birlikte geldiği için bir tür sürtüşme yaşanacağı kaçınılmaz olsa da, Kensuke kibirli babasının mutlak gücünden kolayca sıyrıldı. Bu noktada onun alaycı yapısı işe yaradı.

Savaşın şiddeti artınca, ilkin üç bahçıvan da askere alındı, ama içlerinden Hiroşima bölgesinden olan bir genç, yerine henüz ilkokuldan yeni mezun olmuş kardeşini bıraktı. Saburo adındaki bu çocuk annesi tarafından Tenri mezhebine sıkı sıkıya bağlı olarak yetiştirilmişti; nisan ve ekim aylarındaki büyük bayramlarda Tenri mezhebine bağlı olanların toplandığı yerde annesiyle buluşup sırtında beyaz boyayla Tenri yazan bir mont giyerek Ana Tapınak'a ibadet etmeye gidiyordu.

* * *

Etsuko alışveriş çantasını çıkan sesi saptamak istermişçesine kapı eşiğine bıraktı; sonra karanlık odanın içine baktı. Çocuk kahkahaları aralıksız devam ediyordu. İyice

kulak verince bunun ağlama sesi olduğunu anladı Etsuko. Ses, karanlık odanın içinde çınliyordu. Yemek hazırlayan Asako, oğlunu bir süreliğine kendi haline bırakmış olmalıydı. Henüz Sibiry'a'dan dönmemiş olan Yusuke'nin karısıydı, iki çocuğuyla birlikte oraya 1948'in baharında gelmişlerdi; Etsuko'nun kocasını yitirip Yakiçi'nin davetiyle onların yanına gelmesinden bir sene önce.

Etsuko altı *tatami* büyüklüğündeki odasına gideceken birden kapı üstü penceresinden gelen ışığı fark etti. Işığı kapattığından emindi.

Sürgülü kapıyı açtı. Masaya dönük halde bir şeyler okumaya dalmış Yakiçi, bocalayarak gelininin tarafına doğru baktı. Kolunun altındaki kırmızı, deri kaplı şeyi gözücüyle bakınca tanıdı, kayınpederi onun güncesini okuyordu.

“Ben geldim,” dedi neşeli ve berrak bir sesle. Gözünün önünde yaşanan bu tatsız olaya karşın Etsuko'nun yüzü tek başına olduğu zamankinden farklıydı; tavırları da bir genç kızınki gibi canlıydı. Kocasını yitirmiş bu kadın, yabana atılacak biri değildi.

“Hoş geldin; geciktin değil mi,” dedi Yakiçi. Dürüst olsaydı, “Erken geldin,” derdi.

“Çok acıktım da – beklerken senin kitabını ödünç alıp okuyordum.” Etsuko'ya gösterdiği kitap, el çabukluğuyla güncesiyle yer değiştirdiği bir romandı; Kensuke'den ödünç aldığı bir çeviri eser. “Benim için epey zor bir kitap, ne dediğini hiç anlamadım.”

Yakiçi'nin üzerinde tarlada giydiği golf pantolonu, askerî tarz gömlek ve takım elbiselerinin birinden eski bir yelek vardı. Son yıllarda hep aynı tarzda giyiniyordu; bu kulluğa varan tevazusuyla Etsuko'nun hiç bilmediği savaş zamanındaki halinden çok farklıydı. Güçten kuvvetten de düşmüş, bakışları zayıflamıştı. Bir zamanlar gururla kapattığı dudakları bir araya gelme gücünü yitir-

miş gibiydi; konuştuğunda, bir atınki gibi ağzının iki tarafında beyaz tükürük benekleri görülüyordu.

“Greyfurt kalmamıştı. Her yere sordum ama hiç bulamadım.”

“Ne yazık.”

Etsuko diz çöktü ve elini kuşağının içine soktu. Yürümenin verdiği sıcaklıkla kuşağının iç kısmı sera gibi ısınmıştı. Göğsünden ter damlası aktı. Uyku sırasında akan ter gibi yoğun, soğuktu. Etrafındaki havayı kokutacak denli yoğun ve soğuktu.

Bedenini belli belirsiz bir şekilde bir şeyin sıkıldığını hissetti. Oturuşu bir anda bozuldu. Onun bu bir anlık duruşu, onu tanımayan biri için bir tür yanlış anlaşılma-ya yol açabilirdi. Yakiçi'nin de bunu baştan çıkarma olarak algıladığı olurdu. Ne var ki çok yorgun olduğundan bunu bilinçsiz bir şekilde yaptığını düşündü ve ona el sürmekten vazgeçti.

Etsuko çoraplarını çıkardı. Çoraplarına çamur sıçramıştı; tabanları kararmıştı. Yakiçi bir şeyler düşündü konuşmak için ve nihayet, “Çok kirlenmişler, değil mi,” dedi.

“Evet, yol çok berbattı.”

“Burada felaket yağmur yağdı. Osaka'ya da yağdı mı?”

“Evet, Hankyu'da alışveriş yaptığım sırada.” Etsuko o anları hatırladı. Kulağını rahatsız eden yağmur sesini, tüm dünyanın yağmura dönüştüğünü düşündüren o kapal, sağanak yağışlı gökyüzünü.

Etsuko başka bir şey demedi. Sahip olduğu tek yer bu odaydı. Yakiçi'nin gözleri önünde ona aldırış etmeden kimonosunu değiştirmeye başladı. Elektrik gücü yeterli olmadığından oda epey loştu. Suskun Yakiçi'yle tek kelime etmeden hareket eden Etsuko arasındaki tek ses, kimononun ipek kuşağının çözülürken çıkardığı, bir canlının çığlığını andıran sestti.

Aslan, kafesinden çıktığı anda, eski, vahşi aslan olduğu zamandan daha geniş bir dünyaya sahip olur. Hapsedildiği sürede onun için iki dünyadan başka dünya yoktur. Diğer bir deyişle kafesin içindeki dünya ile kafesin dışındaki dünya. Artık özgür kalmıştır. Kükreder. İnsanlara saldırabilir. Onları yiyebilir. Yine de tatmin olamaz, çünkü ne kafesin içinde, ne de kafesin dışında bir üçüncü dünya yoktur.

Etsuko dört duvar arasında bir hayat sürmektedir. Gözü hep dışarıda olmuş kocası tifodan öldüğünde genç yaşta dul kalan kadın kendini kayınpederinin evinde bulmuş, yaşlı adamın rahatsız edici ilgisine boyun eğmeye mecbur kalmıştır. Tek tesellisi, evin hizmetçisi Saburo'ya olan aşkıdır. Ancak bu genç adamın sevgisini kazanmak için yaptıkları felaketini hazırlayacaktır. Yukio Mişima'nın ilk romanı *Bir Maskenin İtirafı*'ndan sonra yayımladığı *Aşka Susamış*, yazarın hayatı boyunca kalemine rehberlik etmiş sapkın ve saplantılı arzuyu ve sarsıcı şiddeti sahneye koyan, okuru yakalayan ve bırakmayan bir eser.

"Mişima'nın romanları çevresine korkunç ve iflah olmaz bir tuhafılık yayar; sanki sapkınlar için kurulmuş bir arafta geçiyor gibidirler."

Angela Carter

#japonedebiyatı #kadın #aşk #arzu #cinsellik #yalnızlık

Kapak fotoğrafı: Tsukioka Yoshitoshi

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [t](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4176-0

9 789750 741760